

mig at sige noget Yderligere derimod, end hvad der allerede er sagt af det ærede Medlem, der nu satte sig. Jeg troer, at det maa være aldeles klart, at, hvad jeg foreslaaer, bevæger sig fuldstændig indenfor det Omraade, der er afftullet af Grundloven. Hvad den nuværende Tilstand angaaer, maa jeg ogsaa være meget tilfreds med den Charakteristik, som det ærede Medlem gav deraf; den skulde nemlig bestaae i et Bæddeløb mellem den lovgivende Magt og Domstolene. Derksom Embedsmanden kunde opnaae paa Grund af heldige Omstændigheder at skaffe sig en Dom for sin Ret til Pension, saa vilde den lovgivende Magt ikke være istand til at foretage hans Pensionsansættelse ved en særegen Lov, og omvendt. Det vilde dog aabenbart være en i allerhøieste Grad urimelig Tilstand, da det derved vilde komme an paa, paa hvilken Tid en Embedsmand blev afflediget. Bliver han afflediget paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, vil Regjeringen have det i sin Magt at bestemme hans Pension ved særlig Lov saa betimeligt, at man kan komme Domstolene i Forløbet. Er det derimod kort efter en Rigsdagssamling, at Embedsmanden bliver afflediget, kan han have Haab om muligvis at finde Understøttelse hos Domstolene. Det vilde dog være en i allerhøieste Grad urimelig Tilstand. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at i den Dom, som saa ofte er paaberaabt, nemlig Højesteretsdommen af 1862, er i første Instans det Spørgsmaal kommet under Paa-tkjendelse, om ikke en Embedsmand kunde vente, indtil hans Pension var fastsat ved Lov. Han kunde da maaskee faae, hvad der vilde følge af Pensionslovens Bestemmelser, altsaa fuld Pension; det kunde han saa give sig tilfreds med, og fik han ikke det, kunde han senere stride til at anlægge Sag. Paa denne Betragtning synes det mig, at Underrettens Dom er gaaet ind. Men Regjeringen anvender jo endnu i dette Dieblil den Fremgangsaade, som jeg foreslaaer opretholdt. Rigsdagen har jo liggende for sig i denne Samling et Forslag til Lov om en særlig Pension for en Embedsmand paa Island. At han har været i høj Grad forsømmelig med sin Embedsførelse, vil Ingen fragaae.

Man kan see, hvorvidt en Embedsmand kan drive det, idetmindste paa Island, inden han faaer sin Afsted; men om han har gjort sig skyldig i Misligheder af en saadan Beskaffenhed, at hans Tillid og Agtelse som Embedsmand derved er svækket, er et Spørgsmaal, som kan være tvivlsomt. Sæt nu, at han gif hen og anlagde Sag mod Regjeringen, efterat hans Pension var bestemt ved Lov, eller at han begyndte nu strax dermed, medens Rigsdagen forhandlede derom, saa er det uklart, hvorledes Udfaldet vil blive. — Mod mit Forslag gjorde den høitærede Minister en Indvending, som jeg skal tillade mig særligt at omtale. Den ærede Finansminister bemærkede, at mit Forslag hviler paa en Anerkjendelse af Regjeringen, paa en Tillid til Regjeringen, idet jeg ikke betænker mig paa, at overgive Afgjørelsen af et saa vigtigt Spørgsmaal i Regjeringens Haand. Den høitærede Finansminister meente, at man kunde gjøre det nu, og jeg indrømmer det; selvfølgelig lagde Ministeren ikke særlig Vægt paa den nuværende Regjering's Forhold i saa Henseende, men tag ogsaa Hensyn til de Regjeringer, vi kunne imødesee i den nærmeste Fremtid. Jeg tiltræder det, der er saandt; jeg troer, at Tilstanden er en saadan, at vi nu og i den nærmeste Fremtid meget vel kunne lægge Afgjørelsen af en saadan Sag i Regjeringens Hænder. Men saa siges der: Kunne vi ogsaa gjøre det med Hensyn til enhver kommende Regjering? Der er et Spørgsmaal, som jeg skal indrømme er overordentlig vanskeligt at besvare. (Hør, Hør!) Skulde der imidlertid komme en Demoralisationens Tid over Regjeringerne, saa vilde Demoralisationen ganske vist ikke blive staaende ved Regjeringerne alene; den vilde ogsaa udbrede sig over Folket, og den vilde mærkes ogsaa ved Domstolene. (Modsigelse). Jeg heder de ærede Medlemmer høre det; det er utvivlsomt. Demoralisationen vil ikke findes hos Regjeringen, uden at den ogsaa findes paa andre Steder. Men nu vil jeg vende den høitærede Ministers Bemærkninger mod ham selv: Hvad er det da den høitærede Minister foreslaaer? Det er, at Regjeringen skal udnævne 5 Mænd, der ville have at afgjøre, om en Embedsmand har gjort